

dr hab. Hanna Knysiak-Molczyk
Katedra Postępowania Administracyjnego
Uniwersytetu Jagiellońskiego

Kraków, 31 stycznia 2013 r.

RECENZJA

aktywności naukowej dra Filipa Grzegorzcyka i Jego osiągnięć naukowych, uzyskanych po otrzymaniu stopnia naukowego doktora, w postaci opracowań:

- „Przedsiębiorstwo publiczne (public undertaking) kontrolowane przez państwo. Zagadnienia konstrukcyjne” (Warszawa 2012, ss. 478);
- „The Electricity Transmission System Operator. Understanding EU Energy Policy” (Warszawa 2012, ss. 195);
- „Ustawa o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych. Komentarz” (Warszawa 2011, ss. 162).

1. Zgodnie z regulacją art. 16 ust. 1 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. Nr 65, poz. 595 ze zm.) do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną.

Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1, może stanowić:

- 1) dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo jednotematyczny cykl publikacji;
- 2) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;

3) część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Habilitant Filip Grzegorzczak jako osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 16 ust. 2 powołanej wyżej ustawy przedstawił trzy opracowania:

1. „Przedsiębiorstwo publiczne (public undertaking) kontrolowane przez państwo. Zagadnienia konstrukcyjne” (wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2012),
2. „The Electricity Transmission System Operator. Understanding EU Energy Policy” (wydawnictwo CH Beck, Warszawa 2012),
3. „Ustawa o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych. Komentarz” (wydawnictwo LexisNexis, Warszawa 2011).

Wydaje się, że przedstawienie aż trzech opracowań, mających łącznie stanowić osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 16 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki stanowiło zbyt zapobiegliwość Habilitanta, gdyż pierwsze ze wskazanych opracowań z powodzeniem spełnia rolę opisanego wyżej osiągnięcia naukowego. Wszystkie wskazane opracowania trudno natomiast uznać za jednotematyczny cykl publikacji, choć ich tematyka pozostaje ze sobą w pewnym (dość luźnym) związku. W rozdziale IV opracowania „*Przedsiębiorstwo publiczne (public undertaking) kontrolowane przez państwo. Zagadnienia konstrukcyjne*” (s. 238, 241) Autor nawiązuje bowiem do tematyki omawianej w opracowaniu „*The Electricity Transmission System Operator. Understanding EU Energy Policy*” (odsyłając do niego w przypisie 25), natomiast w rozdziale VI (s. 383-389) porusza zagadnienie „złotego weta”, odsyłając w przypisie 49 m.in. do opracowania „*Ustawa o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych. Komentarz*”. W pewnym stopniu zatem wskazane opracowania dotyczą tego samego tematu, ale związek między nimi nie jest zbyt silny. Z punktu widze-

nia realizacji art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym wskazanie łącznie tych trzech opracowań nie wydaje się być posunięciem do końca właściwym, co jednak nie oznacza w żadnej mierze dyskwalifikacji dorobku naukowego Habilitanta i nie zmienia – wyrażonej w dalszej części recenzji – pozytywnej oceny osiągnięcia naukowego przedstawionego w przewodzie habilitacyjnym.

2. Opracowanie dra Filipa Grzegorzcyka pt. *„Przedsiębiorstwo publiczne (public undertaking) kontrolowane przez państwo. Zagadnienia konstrukcyjne”* (Warszawa 2012) niewątpliwie stanowi bardzo ważny wkład w rozwój doktryny publicznego prawa gospodarczego w Polsce. Jest pierwszym monograficznym, tak szerokim, kompleksowym i szczegółowym opracowaniem dotyczącym tytułowej instytucji. Niewątpliwie książka ta z powodzeniem wypełnia istniejącą dotąd lukę w literaturze. Jej temat jest z jednej strony niezwykle aktualny i ważki, z drugiej zaś budzący wiele kontrowersji w doktrynie, dlatego też jego wybór oceniam wysoko. Pytanie o istotę i zakres działalności gospodarczej państwa, a w konsekwencji o kształt regulacji przedsiębiorstwa publicznego w warunkach gospodarki rynkowej zasługuje na podjęcie rzetelnej próby udzielenia na nie odpowiedzi. Autor zdecydował się na przyjęcie kilku celów badawczych:

- zbadanie prawnego (w aspekcie międzynarodowym, porównawczym i unijnym) oraz ekonomicznego kontekstu funkcjonowania przedsiębiorstwa publicznego w celu udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy istnieje optymalny model funkcjonowania takich przedsiębiorstw;
- zbadanie polskiej regulacji prawnej dotyczącej przedsiębiorstw publicznych w celu udzielenia odpowiedzi na pytania, czy regulacja ta jest na tyle dojrzała, aby możliwe było tworzenie odrębnej kategorii (instytucji) prawnej, czy możliwe jest wskazanie wspólnych elementów konstrukcyjnych przedsiębiorstw publicznych pozwalających na wyróżnienie tej kategorii, czy obecna regulacja przedsiębiorstw publicznych jest właściwa, a jeśli nie, to jakich zmian w tym zakresie należy dokonać i czy w polskim porządku prawnym jest przestrzegana konstytucyjna zasada subsydiarności w odniesieniu do udziału państwa w gospodarce za pośrednictwem podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Należy podkreślić, że już we wstępie Autor właściwie zakresił ramy rozważań, dokonując pewnych wyłączeń (s. 25-26). Analiza pojęcia „przedsiębiorstwo publiczne” została ograniczona do osób prawnych kontrolowanych przez państwo i mogących uchodzić za przedsiębiorstwo w rozumieniu przepisów prawa Unii Europejskiej, wśród których Autor wyróżnił podmioty wykonujące zadania publiczne i niewykonujące takich zadań. Z zakresu analizy Autor wyłączył natomiast podmioty nieposiadające osobowości prawnej, podmioty z sektora prywatnego wykonujące zadania publiczne oraz - choć może trochę szkoda - przedsiębiorstwa publiczne kontrolowane przez władze samorządowe lub wykonujące zadania publiczne o charakterze komunalnym. Autor z rozmysłem zrezygnował także z analizy zagadnień pomocy publicznej oraz partnerstwa publiczno-prywatnego. Ograniczenia powyższe zostały precyzyjnie i właściwie uzasadnione.

Autor posługiwał się w pracy kilkoma metodami badawczymi, właściwymi z uwagi na przedmiot prowadzonych rozważań: metodą dedukcyjną, deskryptywną, historycznoprawną, prawnoporównawczą oraz dogmatyczną.

Autor konsekwentnie podporządkowuje prowadzone rozważania postawionym celom, co sprawia, że praca jest spójna, a rozważania skoncentrowane wokół tytułowego zagadnienia. Monografia zawiera ona całościową, uporządkowaną i wyczerpującą analizę poszczególnych aspektów tematyki przedsiębiorstwa publicznego, a jej lektura może zadowolić nawet najbardziej wymagającego czytelnika. Napisana została bardzo jasnym językiem, co nie było proste z uwagi na skomplikowany charakter poruszanych zagadnień. Podkreślenia wymaga również, że opracowanie książki wymagało doskonałej znajomości doktryny szeroko pojętego prawa gospodarczego – zarówno publicznego, jak i prywatnego. We wszystkich tych obszarach Autor wykazał się pogłębioną wiedzą, a znajomość konstrukcji teoretycznych jest podbudowana Jego praktyką zawodową.

Książka składa się z siedmiu rozdziałów. Pierwszy rozdział pracy ma charakter wprowadzający, przedmiotem analizy jest w nim historyczne i ekonomiczne ukazanie kategorii przedsiębiorstwa publicznego. Część historyczna, jak wskazuje Autor (s. 45) ma na celu podkreślenie faktu, że przedsiębiorstwo publiczne w rozumieniu funkcjonalnym istniało właściwie tak długo jak przedsiębiorstwo prywatne. Autor w interesu-

jący sposób przedstawia motywy tworzenia przedsiębiorstw publicznych i wpływ prywatyzacji na ich funkcjonowanie. Autor przedstawia także w bardzo szczegółowy sposób definicje przedsiębiorstwa publicznego przyjęte przez ONZ i OECD. Przedstawione rozważania prowadzą Autora do trafnego wniosku, że przedsiębiorstwa publiczne odgrywają istotną rolę co najmniej w dwóch obszarach - infrastruktury sieciowej mającej charakter monopolu naturalnego i służącej do zaspokajania podstawowych potrzeb ludności oraz kwestii szeroko rozumianego bezpieczeństwa państwa.

W kolejnym rozdziale Autor przedstawia prawnoporównawcze studium pojęcia przedsiębiorstwa publicznego. Celem tego rozdziału jest ukazanie podobieństw i różnic w rozumieniu pojęcia przedsiębiorstwa publicznego w wybranych porządkach prawnych. W pierwszej kolejności Autor przedstawia regulacje dotyczące kluczowego pojęcia w prawie Unii Europejskiej, a następnie charakteryzuje porządki prawne wybranych państw: Wielkiej Brytanii, Francji, Włoch i Nowej Zelandii. Wybór materiału normatywnego do analizy, choć może wydawać się zaskakujący, został przez Autora w przekonujący sposób uzasadniony (s. 86). W powyższym rozdziale Autor zawarł także wiele informacji o charakterze historycznym, co nieco zaburza schemat wywodu, ale wydaje się uzasadnione, gdyż obecny kształt regulacji prawnych ma swoje historyczne uzasadnienie. Przeprowadzona analiza pozwoliła Autorowi na wyodrębnienie trzech typów przedsiębiorstw publicznych (s. 161):

- przypominających zakład administracyjny;
- posiadających osobowość prawną z wykorzystaniem szczególnej formy prawa publicznego, niedostępnej podmiotom prawa prywatnego;
- posiadających osobowość prawną i korzystających z powszechnych form organizacyjnych, dostępnych również podmiotom prawa prywatnego. Należy podkreślić, że przeprowadzenie w sposób jasny i logiczny rozważań w rozdziale drugim nie było zadaniem łatwym z uwagi na olbrzymią różnorodność form organizacyjnych, w ramach których państwo usiłuje wykonywać zadania publiczne. Wydaje się, że Autor z zadaniem tym sobie doskonale poradził.

Trzeci rozdział pracy jest niezwykle ważny z punktu widzenia jej tematu, gdyż zostało w nim przedstawione pojęcie przedsiębiorstwa publicznego na tle obowiązujących regulacji prawnych, klasyfikacje podmiotów mieszczących się w tej kategorii i

ich miejsce w systemie prawa cywilnego, administracyjnego i finansowego. Autor dochodzi do wniosku, że pojęcie przedsiębiorstwa publicznego nie zostało uregulowane w sposób kompleksowy. Należy zgodzić się z Autorem, iż obecnie mamy do czynienia z olbrzymim chaosem terminologicznym (s. 218), który rodzi potrzebę stworzenia jednolitej, kompleksowej i klarownej regulacji prawnej przedsiębiorstw publicznych. Autor podjął próbę wyodrębnienia regulacji o charakterze ogólnym (rodzajowych), jednak nawet regulacje mieszczące się w tej grupie nie tworzą spójnego obrazu instytucji przedsiębiorstwa publicznego. Przyjęta przez Autora klasyfikacja przedsiębiorstw publicznych kontrolowanych przez państwo obejmuje siedem kategorii (s. 220-222), przy czym w kategorii siódmej Autor wyróżnia jeszcze pięć podkategorii.

Rozważania przeprowadzone w trzecim rozdziale stanowią także bazę dla dalszych rozważań, w tym znaczeniu, że Autor dokonał wyboru kryteriów, mających służyć porównaniu i wyodrębnieniu cech charakterystycznych podmiotów zakwalifikowanych jako przedsiębiorstwa publiczne, przyjmując, że są nimi: sposób tworzenia podmiotu, jego forma organizacyjno-prawna, struktura organów, przedmiot działalności, gospodarka finansowa oraz sposób sprawowania nad nim nadzoru. Powyższe kryteria stanowią przedmiot analizy w trzech kolejnych rozdziałach pracy. Szczególnie dokładnie Autor opisuje status prawny operatora elektroenergetycznego systemu przesyłowego (PSE Operator S.A.).

W rozdziale IV Autor dokonuje niezwykle szczegółowej analizy kwestii tworzenia przedsiębiorstw publicznych, ich form organizacyjno-prawnych oraz struktury organów. Niezwykle bogaty i różnorodny materiał normatywny powoduje, że rozważania przybierają w znacznej mierze wymiar kazuistyczny. Należy podkreślić, iż Autor poza wiedzą teoretyczną wykazał się także znakomitą znajomością praktyczną omawianych zagadnień (świadczą o niej choćby rozważania na s. 256-258). Autor stara się dostrzec i opisać elementy wspólne dla różnych typów przedsiębiorstw publicznych i postuluje stworzenie regulacji typu kodeksowego, która regulowałaby w sposób kompleksowy, syntetyczny i ogólny cały zespół omawianych zagadnień (s. 291).

W kolejnym rozdziale Autor koncentruje się na rozważaniach dotyczących zadań publicznych przedsiębiorstw publicznych oraz kwestiach związanych z ich finansowaniem. Również w tym zakresie rozważania są bardzo szczegółowe, co jest uwa-

runkowane bogatym i różnorodnym materiałem normatywnym. Autor wyodrębnia regulacje rodzajowe oraz jednostkowe dotyczące zadań publicznych wykonywanych przez przedsiębiorstwa publiczne, a następnie wskazuje i opisuje regulacje ogólne i szczegółowe dotyczące gospodarki finansowej tych przedsiębiorstw (ze szczególnym uwzględnieniem operatora elektroenergetycznego systemu przesyłowego). Podzielam wnioski Autora, iż w zakresie przypisywania poszczególnych zadań publicznych określonym podmiotom stanem pożądanym jest większa jednolitość rozwiązań oraz precyzyjne i dokładne określanie sposobu ich finansowania. Pewien niedosyt poznawczy pozostawiają rozważania w przedmiocie istoty i zakresu pojęcia użyteczności publicznej oraz relacji tego pojęcia w odniesieniu do działalności komercyjnej.

Rozdział VI został poświęcony niezwykle istotnej kwestii nadzoru. W odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych istotne znaczenie ma zarówno nadzór właścicielski (korporacyjny), jak i administracyjny. Rozważania prowadzą Autora do słusznego wniosku, że decyzje ustawodawcy o rodzaju nadzoru w konkretnych wypadkach miały charakter przypadkowy i niezwykle trudno jest wskazać zasady, jakimi ustawodawca się kierował (s. 393). Nie funkcjonuje bowiem w polskim porządku prawnym układ modelowy, w którym nad podmiotami niemisyjnymi, działającymi na rynku konkurencyjnym, sprawowany byłby nadzór właścicielski, a nad podmiotami misyjnymi nadzór administracyjny, z elementami nadzoru właścicielskiego. Podzielam wyrażoną przez Habilitanta krytyczną ocenę istniejącego stanu rzeczy.

W ostatnim, VII rozdziale, Autor sformułował interesujące postulaty *de lege ferenda*. Podzielam pogląd, że w domenie Skarbu Państwa powinny pozostać misyjne przedsiębiorstwa publiczne (s. 407), przy czym rodzaj misji publicznej oraz dodatkowej działalności gospodarczej prowadzonej przez nie powinny być jasno określone. Podzielam także pogląd, iż liczba kategorii przedsiębiorstw publicznych powinna zostać zasadniczo ograniczona, jednak postulat uchwalenia kompleksowej regulacji typu kodeksowego wprowadzającej nowy typ osoby prawnej i stanowiącej dla niej odpowiednik Kodeksu spółek handlowych uważam w obecnych warunkach za dość utopijny. Z punktu widzenia rozwoju nauki wnioski wyprowadzone przez Autora z wcześniejszych rozważań są jednak niezwykle cenne, gdyż wskazują pożądany kierunek zmian legislacyjnych. Sformułowane przez Autora propozycje mają charakter rozwią-

zań systemowych i nawet jeśli nie są idealne, stanowią z pewnością istotną wskazówkę dla ustawodawcy.

Recenzowana monografia stanowi niezwykle szczegółową i dogłębną analizę problemu istoty przedsiębiorstwa publicznego i należy stwierdzić, że Autor zrealizował w niej postawione na wstępie cele badawcze. Rozwijane wątki są przez Autora poruszane bardzo szczegółowo, a nawet powtarzane (choć powtórzeniom tym trudno zarzucić zbędność).

Na podkreślenie zasługuje niezwykle bogata, licząca prawie 400 pozycji, bibliografia. Jej wykorzystanie przez Autora świadczy o Jego dociekliwości badawczej. Nie budzi zastrzeżeń warstwa językowa pracy, jak również sposób konstruowania przypisów. W warstwie stylistycznej pewne zastrzeżenia można mieć do sformułowania: „Także zwycięstwa wyborcze lewicy spowodowały przesunięcie się poglądów ekonomiczno-społecznych w lewą stronę (...)” (s. 40). Można dostrzec w pracy drobne usterki techniczne (być może powstały one w fazie składu książki), typu literówki (np. s. 442: „kategorią” zamiast „kategorię”, s. 402: „byłoby”, s.373: „określonych”), jednak występują one sporadycznie.

Generalnie recenzowane opracowanie należy ocenić wysoko, zarówno z uwagi na niewątpliwe walory naukowe, jak i wnioski o charakterze praktycznym.

3. Opracowanie „*The Electricity Transmission System Operator. Understanding EU Energy Policy*” (wyd. CH Beck, Warsaw 2012) dotyczy problematyki prawnej funkcjonowania operatora system przesyłowego. Celem opracowania jest analiza przepisów dyrektywy 2009/72/WE (sam tekst dyrektywy stanowi znaczną część opracowania; ss. 107-187) i jej implementacji w wybranych porządkach prawnych (Belgii, Danii, Finlandii, Francji, Hiszpanii, Szwecji, Wielkiej Brytanii, Włoch) w celu udzielenia odpowiedzi na pytania: jaki jest wpływ publicznoprawnych przepisów powyższej dyrektywy na funkcjonowanie szczególnej kategorii przedsiębiorstw publicznych posiadających status operatorów systemów przesyłowych w państwach członkowskich UE, czy rozwiązania przewidziane dyrektywą są w stanie doprowadzić do założonych przez ustawodawcę unijnego celów i czy regulacja unijna tworzy nową jakość w zakresie funkcjonowania przedsiębiorstw publicznych wykonujących zadania publiczne na poziomie unijnym. Wskazane cele Autor w moim przekonaniu zrealizował.

Powyższe opracowanie cechuje się nowością i z tego punktu widzenia wybór omawianej w nim tematyki zasługuje na pozytywną ocenę. Należy podzielić wniosek Autora, że regulacja unijna nie jest doskonała, co może prowadzić do trudności w realizacji zamierzonych nią celów. Powodem tej niedoskonałości jest nadmierna skłonność instytucji unijnych do uwzględniania niektórych partykularnych interesów kosztem realizacji zamierzonych celów. Autor szczegółowo przeanalizował uregulowania prawne UE i wybranych państw członkowskich odnoszące się do elektroenergetycznego operatora systemu przesyłowego, trafnie wskazując na ich niedoskonałości.

4. Opracowanie *„Ustawa o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych. Komentarz”* (wyd. LexisNexis, Warszawa 2011) ma formułę komentarza do poszczególnych przepisów powołanej ustawy, która reguluje szczególne zagadnienie – tzw. instytucję złotego weta. Prowadzone w ramach komentarza do ustawy rozważania są szerokie, odnoszę wrażenie, że przyjęty schemat opracowania nieco ograniczył możliwości Autora, wymuszając w szczególności chronologię rozważań. W ramach typowego opracowania monograficznego Autor mógłby przyjąć odmienną kolejność rozważań, z korzyścią dla przejrzystości wywodu. W ramach opracowania komentarzowego Autor dokonał jednak pewnych zabiegów – podziałów tekstu w ramach komentarza do poszczególnych artykułów ustawy (w odniesieniu do art. 1-2 i art. 4-6 ustawy), co z pewnością ułatwia czytelnikowi odnalezienie poszukiwanych zagadnień. Autor stara się udzielić odpowiedzi na pytania, czy przepisy komentowanej ustawy są zgodne z prawem Unii Europejskiej oraz czy przy ich wykorzystaniu istnieje rzeczywista możliwość ochrony strategicznych interesów Państwa.

Autor rozpoczyna rozważania od ustaleń dotyczących zakresu podmiotowego komentowanej ustawy, definiując pojęcia „spółki” i „grupy kapitałowej”. Zdaniem Autora zakres podmiotowy ustawy w aspekcie spółki kapitałowej został zakreślony zbyt wąsko i nie do końca konsekwentnie, natomiast wprowadzenie pojęcia „grupy kapitałowej” było zabiegiem zbędnym, gdyż „czyni katalog podmiotów objętych regulacją omawianej ustawy potencjalnie otwartym przez objęcie niemal niezliczonej liczy-

by konfiguracji podmiotów” (s. 25). W związku z tym Autor stawia postulat *de lege ferenda*, aby zrezygnować z odniesienia w ustawie do pojęcia grup kapitałowych, natomiast określenie „spółka kapitałowa” zastąpić innym, uwzględniającym inne podmioty, które mogą posiadać mienie należące do infrastruktury krytycznej.

W dalszej kolejności Autor charakteryzuje pojęcia sektorów energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych oraz pojęcie mienia stanowiącego element infrastruktury krytycznej, dochodząc do wniosku, że „zakres przedmiotowy ustawy jest relatywnie wąski” (s. 36). Zdaniem Autora, które podzielam, ograniczenie zastosowania komentowanej ustawy do sektora energetycznego (szeroko rozumianego) jest nieprawidłowe, gdyż infrastruktura krytyczna obejmuje także infrastrukturę transportową, to jest sieci kolejowe, porty morskie i lotnicze oraz infrastrukturę telekomunikacyjną (s. 38). Autor odwołuje się przy tym do postanowień Dyrektywy Rady 2008/114/WE z 9 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz. Urz. UE 2008 L 345/75).

W końcowej części komentarza do art. 1 Autor zajmuje negatywne stanowisko wobec regulacji, iż wykonywanie szczególnych uprawnień wynikających z ustawy stanowi kompetencję ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, słusznie dostrzegając, iż „problematyka ochrony interesów Skarbu Państwa nie może być utożsamiana z ochroną infrastruktury krytycznej” (s. 44), a „bezpieczeństwo infrastruktury krytycznej należy do kompetencji ministrów gospodarki oraz spraw wewnętrznych”. Autor nie ogranicza się do opisu materiału normatywnego, lecz formułuje własne oceny i postulaty *de lege ferenda*. Jego zdaniem organem uprawnionym do zgłoszenia złotego weta powinien być centralny organ administracji publicznej właściwy ze względu na swoje kompetencje, wiedzę i zdolność oceny w odniesieniu do ewentualnego naruszenia strategicznych interesów państwa w danym obszarze gospodarki, np. organ regulacyjny w rozumieniu odpowiedzialności za kształtowanie polityki państwa w danym obszarze gospodarki (s. 46).

W komentarzu do art. 2 ustawy Autor charakteryzuje instytucję sprzeciwu wobec określonych działań podmiotów podlegających komentowanej ustawie, dochodząc do trafnego wniosku, że złote weto ma charakter administracyjnoprawny. Z uwagi na

moje zainteresowania naukowe oczywiste jest, iż ten fragment rozważań jest dla mnie interesujący w sposób szczególny. Autor słusznie dostrzega, że w zakresie nieuregulowanym w omawianej ustawie znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Sprzeciw ministra przyjmuje formę decyzji administracyjnej, która powinna zawierać elementy wskazane w art. 107 § 1 k.p.a. Pewien niedosyt czytelnika powoduje fakt, iż Autor jedynie wymienia elementy decyzji administracyjnej, nie charakteryzuje ich, ani nie próbuje wskazać ich specyfiki w odniesieniu do tej konkretnej decyzji, jaką jest sprzeciw. Należy również podnieść, że wskazanie podstawy prawnej decyzji nie może ograniczać się do powołania art. 2 ustawy (s. 53), gdyż podstawą prawną decyzji merytorycznej, jaką jest sprzeciw, są zarówno przepisy prawa materialnego, jak i procesowego.

Autor prawidłowo interpretuje pojęcie „wyrażenia decyzji” (s. 75) sprowadzając je do wydania decyzji, a nie do jej wydania i doręczenia, trafnie odnosząc tę sytuację do orzecznictwa sądów administracyjnych na tle wydania i doręczenia interpretacji podatkowej.

Nieco lakonicznie został omówiony charakter wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (s. 77), Autor nie odwołuje się do poglądów doktryny, podczas gdy rozważania w tym przedmiocie były podejmowane w licznych opracowaniach.

Nie do końca poprawnie została przytoczona treść art. 138 § pkt 2 k.p.a., Autor pomija możliwość orzeczenia przez organ odwoławczy o uchyleniu zaskarżonej decyzji i umorzeniu postępowania pierwszej instancji. Prawdopodobnie konsekwencją tego przeoczenia jest błędny pogląd, iż „umorzenie postępowania odwoławczego następuje przez wzgląd na jego bezprzedmiotowość i należy przyjąć, że znosi skutki prawne zgłoszonego weta” (s. 77). Zniesienie skutków prawnych zgłoszonego weta następuje w sytuacji, gdy w wyniku wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy organ uchyla zaskarżoną decyzję i umarza postępowanie w pierwszej instancji.

Niedosyt poznawczy pozostawiają rozważania dotyczące skargi do sądu administracyjnego oraz skargi kasacyjnej w postępowaniu sądowoadministracyjnym, które w zasadzie sprowadzają się do cytowania przepisów ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm., powoływana dalej jako p.p.s.a.). W szczególności opisując wymagania

formalne skargi (s. 78-79) Autor przytacza *in extenso* treść art. 46 p.p.s.a., nie dokonując modyfikacji, które same się narzucają – np. w punkcie 2 zamiast „oznaczenie rodzaju pisma” należało wskazać „oznaczenie, że pismo stanowi skargę”, a w punkcie 1 powinno się znaleźć sformułowanie „oznaczenie sądu do którego skarga jest skierowana”.

Opisując możliwości orzecznicze wojewódzkiego sądu administracyjnego Autor bardzo pobieżnie odniósł się do kwestii skutków uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji (s. 83). Wydaje się, że powyższa kwestia zasługuje na głębsze rozważenie.

Skardze kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego Autor poświęcił niewiele uwagi (s. 83). Należy podnieść, że zgodnie z art. 173 p.p.s.a. skargę kasacyjną może wnieść oprócz strony, prokuratora i Rzecznika Praw Obywatelskich także Rzecznik Praw Dziecka. Skarga kasacyjna oprócz wymagań stawianych pismom w postępowaniu sądowym musi spełniać również wymagania wskazane w art. 176 p.p.s.a., którym przypisuje się charakter elementów konstrukcyjnych, niesanowalnych w ramach postępowania naprawczego. Ograniczenie rozważań można by uznać za usprawiedliwione, gdyby Autor powołał choćby podstawową literaturę przedmiotu – np. T. Woś (red.), T. Woś, H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, Wyd. LexisNexis, J.P. Tarno, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, Wyd. LexisNexis, B. Dauter, B. Gruszczyński, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, Wyd. Wolters Kluwer, H. Knysiak-Molczyk, *Skarga kasacyjna w postępowaniu sądownoadministracyjnym*, Wyd. LexisNexis.

Końcowa część rozważań w komentarzu do art. 2 jest poświęcona cywilnoprawnym konsekwencjom zgłoszenia sprzeciwu, a w szczególności konstrukcji bezskuteczności i nieważności czynności prawnej. Autor dochodzi do wniosku, że „wprowadzenie instytucji zbliżonej do bezskuteczności nie ma sensu” (s. 87).

W komentarzu do art. 3 Autor omawia problematykę roszczeń odszkodowawczych z tytułu strat majątkowych poniesionych przez spółki na skutek wydania przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa zgodnych oraz niezgodnych z prawem

decyzji (sprzeciwu). Wątpliwości budzi stylistyka zdania (s. 92) „odszkodowanie przyznaje się w formie decyzji administracyjnej, maksymalnie w terminie trzech miesięcy od daty jego zgłoszenia”, w moim przekonaniu w zdaniu tym powinno być użyte sformułowanie „od daty zgłoszenia wniosku”. Szkoda, że Autor nie rozwinął wątku procedury dochodzenia roszczenia odszkodowawczego przed sądem powszechnym (s. 92), ograniczając się do informacji o sposobie reprezentacji w postępowaniu Skarbu Państwa.

Również pojęcie działania niezgodnego z prawem można by scharakteryzować bardziej wnikliwie (s. 93), gdyż z pewnością nie można go ograniczyć do sytuacji, gdy zachodzą przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji wymienione w art. 156 § 1 k.p.a., na co Autor się powołuje. Szerszego rozważania wymaga także kwestia stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji w stosownym postępowaniu (s. 94). W przepisach p.p.s.a. nie funkcjonuje użyte przez Autora sformułowanie „uznanie skargi na decyzje (sprzeciw) przez sąd administracyjny”, sąd administracyjny uwzględnia skargę stosując możliwości orzecznicze wymienione w art. 145 § 1 p.p.s.a.

Autor nie wskazuje, w jakim trybie miałyby nastąpić „uznanie orzeczenia sądu administracyjnego oddalającego skargę za nieważne”. Być może chodzi o orzeczenie uwzględniające skargę na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego lub orzeczenie o unieważnieniu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego wydane w trybie art. 172 p.p.s.a. Autor nie wskazuje także w jakich trybach administracyjnych może zostać stwierdzona niezgodność decyzji z prawem.

W komentarzu do kolejnych przepisów (art. 4-8) Autor omawia uregulowane w nich zagadnienia, które w opracowaniu monograficznym powinny być omówione wcześniej, przed przedstawieniem instytucji sprzeciwu, stąd tok wyводу wydaje się nie być konsekwentny. Wynika to jednak z przyjętego pierwotnie założenia, iż opracowanie ma mieć formę komentarza do ustawy. Autor omawia w szczególności zagadnienia związane ze statusem prawnym pełnomocnika do spraw ochrony infrastruktury krytycznej, co wymaga w szczególności analizy przepisów regulujących prawo pracy. Autor trafnie zwraca uwagę na mankamenty regulacji związane z brakiem sankcji związanych z niedopełnieniem obowiązków przez zarząd spółki, jej inne organy, a także samego pełnomocnika do spraw infrastruktury krytycznej, jak również na

trudności związane z rozwiązaniem, iż pełnomocnik jest jednocześnie pracownikiem spółki.

W komentarzu do art. 8 Autor niejako powraca do zagadnienia prawidłowości przyznania prawa złotego weta ministrowi właściwemu do spraw Skarbu Państwa, krytykując niekonsekwencję ustawodawcy w tym zakresie i dostrzegając, że „powierzenie uprawnień wynikających z omawianej ustawy innym ministrom (gdy wykonują uprawnienia właścicielskie wobec danych podmiotów) zaburza czysto administracyjnoprawny charakter złotego weta, gdyż określenie organu uprawnionego do jego stosowania wiąże się z wykonywaniem praw korporacyjnych” (s. 128).

Recenzowane opracowanie łączy w sobie wątki z wielu dziedzin prawa – w szczególności gospodarczego, administracyjnego, cywilnego, prawa pracy, co stanowi zarówno jego zaletę, jak i trudność dla Autora. Mimo pewnych - wskazanych wyżej - niedoskonałości, czy powierzchowności rozważań w warstwie związanej z postępowaniem administracyjnym i sądownoadministracyjnym, jest to cenne opracowanie interesującego zagadnienia złotego weta, zawierające nie tylko analizę przepisów ustawy, ale rzetelną próbę ich oceny zarówno z punktu widzenia zgodności z prawem Unii Europejskiej, jak i prawidłowości przyjętych rozwiązań z punktu widzenia ich efektywności. Autor wyciąga własne wnioski i formułuje liczne konkretne postulaty pod adresem ustawodawcy. Z powyższych względów recenzowane opracowanie stanowi istotny wkład w rozwój nauki prawa.

5. Przejawem osiągnięć naukowych habilitanta jest również bardzo obszerny i różnorodny **dorobek badawczy** z okresu po uzyskaniu przez niego stopnia naukowego doktora. Obejmuje on opracowania naukowe opublikowane w rozmaitych formach, w okresie od 2006 do 2012 r. Składa się na niego ogółem 49 pozycji, w tym: jedna publikacja monograficzna (*Prawo konsumenckie w Unii Europejskiej. Aspekty systemowe harmonizacji*, LexisNexis, Warszawa 2009, s. 241), pięć publikacji w czasopiśmie międzynarodowych (w języku angielskim), 22 artykuły w czasopiśmie krajowych, w tym 5 napisanych wspólnie z innymi autorami, 6 rozdziałów (części) w pracach zbiorowych (monografiach) w języku angielskim, 14 rozdziałów (części) w monografiach krajowych (w tym 2 we współautorstwie); w zdecydowanej większości mają w stosunku do nich zastosowanie kryteria oceny wskazane w § 4 ust. 1 rozporzą-

dzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. Nr 196, poz. 1165). W wykazie publikacji autorstwa dra Filipa Grzegorzcyka znajduje się jedno opracowanie pt. „*Electricity Transmission System Operator under Polish Law*” [Rynek Energii 2012, nr 2 (99)] w czasopiśmie znajdującym się w wykazie Science Citation Index Expanded (SciSearch) oraz Journal Citation Report/Science Edition.

Zainteresowania badawcze dra Filipa Grzegorzcyka można podzielić na cztery kategorie. Początkowo kontynuował on badania podjęte w pracy doktorskiej, czego wynikiem była monografia pt. „*Prawo konsumenckie w Unii Europejskiej. Aspekty systemowe harmonizacji*” oraz inne opracowania, w szczególności „*Implementacja dyrektywy o pieniądzu elektronicznym do prawa polskiego – problematyka konsumencka*”, „*Niedoskonałości dyrektyw jako aktów prawa pochodnego*”, „*O wdrożeniu niektórych przepisów dyrektywy 2004/18/WE do ustawy Prawo zamówień publicznych*”, „*Uwagi o reformie wspólnotowego prawa konsumenckiego*”, „*Implementacja dyrektywy energetycznej (2003/54/WE) do prawa polskiego*”, „*Jednolity rynek europejski jako determinanta rozwoju prawa konsumenckiego w Unii Europejskiej*”, „*Mechanizmy wdrażania dyrektyw wspólnotowych do prawa polskiego w perspektywie prawnoporównawczej, część I i II*” oraz w języku angielskim: „*Diversity and Integration of European Community Business Law in the Context of Business Activity*”, „*The Consequences of Imperfect Legislative Policy Using the Example of Selected EU Directives*” i „*Common sense & Internal Market vs. Political Compromise – Towards better regulation in the EU?*”.

Druga grupa zagadnień dotyczy problemu optymalnego ukształtowania narzędzi prawnych służących przeciwdziałaniu lub łagodzeniu skutków negatywnych zjawisk ekonomicznych, który jest przedmiotem m.in. następujących opracowań: „*Komitet Audytu jako instytucja wspomagająca bezpieczne funkcjonowanie instytucji finansowych*” „*Uwagi o potrzebie prawidłowego uregulowania komitetu do spraw audytu w prawie polskim*”, „*Dyrektywa 2006/43/WE w sprawie sprawozdań finansowych w kontekście funkcjonowania rynku wewnętrznego UE*”.

Trzeci nurt badań naukowych dra Filipa Grzegorzcyka koncentruje się wokół regulacji prawnej sektora usług medycznych. Wynikiem tychże badań jest artykuł pt. *„Podmiot leczniczy – kilka refleksji na kanwie ustawy o działalności leczniczej”*. Pod redakcją i z udziałem Habilitanta powstało także opracowanie pt. *„Ustawa o działalności leczniczej. Komentarz”* (LexisNexis, Warszawa 2012, s. 513).

Zasadniczy nurt badań naukowych prowadzonych przez Habilitanta koncentruje się jednak wokół zagadnień związanych z pojęciem oraz różnymi aspektami funkcjonowania przedsiębiorstw publicznych. Zaowocował on licznymi opracowaniami w języku polskim i angielskim, z których na uwagę zasługują szczególnie:

- *„Uwagi na temat rezygnacji z pojęcia „państwowa osoba prawna” w projekcie kodeksu cywilnego – próba diagnozy problemu”*; w opracowaniu tym Autor zawarł interesujące rozważania na temat statusu państwowych osób prawnych w prawie francuskim oraz wprowadził klasyfikację kategorii państwowych osób prawnych w prawie polskim;
- *„Wpływ regulacji publicznoprawnych na swobodę kształtowania treści umów (statutów) spółek z udziałem Skarbu Państwa – w poszukiwaniu uzasadnienia”*, w którym Autor podjął próbę zbudowania definicji przedsiębiorstwa publicznego oraz rozróżnienia zakresu tego pojęcia i pojęcia spółki z udziałem Skarbu Państwa;
- *„Wpłata z zysku przez jednoosobowe spółki Skarbu Państwa – dywidenda czy podatek?”*, w którym Autor dochodzi do wniosku, że instytucja wpłat z zysku jest zbliżona konstrukcyjnie do instytucji podatku dochodowego, a jej podobieństwo do instytucji dywidendy sprowadza się do podstawy obliczenia płatności i pewnej zbieżności terminologicznej.

W opracowaniach *„Charakter prawny i skutki „złotego weta” w nowej ustawie o szczególnych uprawnieniach ministra Skarbu Państwa”* i *„O potrzebie systemowego ujęcia przepisów regulujących funkcjonowanie spółek z udziałem Skarbu Państwa”* Autor omawia instytucję „złotego weta”, która jest przedmiotem analizy również w opracowaniu *„Ustawa o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy*

naftowej oraz paliw gazowych. Komentarz". Prowadzone rozważania są w znacznej mierze tożsame.

6. Stosownie do art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która „wykazuje się **istotną aktywnością naukową**". Z przedstawionej przez dra Filipa Grzegorzczaka dokumentacji można wywodzić wniosek, że i ta ustawowa przesłanka została spełniona.

Habilitant uzyskał stopień doktora nauk prawnych na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego w 2006 r. Rozprawa doktorska pt. „Implementacja wspólnotowych regulacji konsumenckich na tle usług finansowych” została opracowana w oparciu o materiały zgromadzone w trakcie staży naukowych odbywanych w Uniwersytecie Luton, Uniwersytecie Katolickim Louvain-la-Neuve oraz w Parlamencie Europejskim.

Habilitant ukończył w 2002 roku program *École de droit français* Uniwersytetu w Orleanie, w 2005 roku program *International Business and Trade Summer School* Katolickiego Uniwersytetu Ameryki oraz program *Advanced Course in European Law* Uniwersytetu Londyńskiego.

Habilitant jest pracownikiem (od 2006 roku adiunktem) Katedry Prawa Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Od 2002 do 2006 roku był asystentem w tej Katedrze Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Prowadził również zajęcia dydaktyczne z zakresu prawa w Szkole Wyższej im. B. Jańskiego, Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Marketingu w Chrzanowie oraz Wyższej Szkole Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie.

Habilitant brał udział (w różnym charakterze) w sześciu projektach badawczych. Otrzymał pięć nagród Rektora macierzystej uczelni za osiągnięcia naukowe, w tym w 2010 roku za osiągnięcia naukowe I stopnia. Habilitant wygłosił 11 referatów na międzynarodowych i krajowych konferencjach tematycznych. Uczestniczył w kolejnych 15 konferencjach, na których w 8 wypadkach zgłosił do publikacji referaty (samodzielnie lub jako współautor). W 2011 roku uczestniczył w programie CEEPUS (wykłady w Uniwersytecie w Zagrzebiu), a w 2012 roku w programie ERASMUS (wykłady w Uniwersytecie w Rijece). Dwukrotnie uczestniczył w komitetach organizacyj-

nych krajowych konferencji naukowych. Był członkiem Komisji Legislacyjnej Naczelnej Rady Adwokackiej w Zespole Prawa Gospodarczego, ekspertem w Instytucie Kościuszki w Krakowie i Forbes Insight oraz członkiem zespołu badawczego Stowarzyszenia Badań nad Źródłami i Funkcjami Prawa. Był również Kierownikiem Projektu „Konsolidacja Aktywów Energetycznych KW SA” i Zastępcą Kierownika Projektu „Przygotowanie pre-fessibility study przedsięwzięcia inwestycyjnego – budowa monoblokowej elektrowni 1000MW opalanej węglem kamiennym” - na zlecenie Kompanii Węglowej S.A. Jest członkiem komitetu redakcyjnego czasopisma Wiadomości Górnicze, Towarzystwa Akademickiego Instytutu Allerhanda, Stowarzyszenia Badań nad Źródłami i Funkcjami Prawa, Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, Stowarzyszenia na Rzecz Gospodarki Energetycznej w Polsce, International Association for Energy Economics.

Habilitant jest autorem pięciu publikacji o charakterze dydaktycznym. Prowadził wykłady w języku angielskim na studiach Master of Business Administration, International Business Studies, wykłady na studiach podyplomowych Krakowskiej Szkoły Biznesu UEK, Stowarzyszenia Księgowych w Polsce, Regionalnego Ośrodka Kształcenia Kadr przy Izbie Skarbowej w Krakowie oraz Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego. Prowadził seminarium dyplomowe na kierunku Finanse i rachunkowość, w ramach którego wypromował ok. 50 licencjatów. Od 2012 roku prowadzi seminarium magisterskie na tym samym kierunku.

Habilitant odbył pięć staży w zagranicznych i krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich, wykonał pięć ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie, opracował recenzję wewnętrzną ekspertyzy opracowanej dla polskiej delegacji w Grupie Europejskich Konserwatystów i Reformatorów w Parlamencie Europejskim.

W Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie Habilitant pełnił funkcje sekretarza Komisji Dydaktycznej Wydziału Finansów, członka Komisji Akredytacyjnej tego Wydziału, członka z wyboru Rady Wydziału, zastępcy przewodniczącego Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej ds. Studentów, zastępcy przewodniczącego Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej ds. Doktorantów, pełnomocnika Dziekana Wydziału Finansów ds. Studiów Corporate Finance & Accounting.

Habilitant ma również duże praktyczne doświadczenie zawodowe. W latach 2006-2007 był radcą ministra w Ministerstwie Skarbu Państwa, w latach 2007-2008 r. pełnił funkcję wiceprezesa zarządu Tauron Polska Energia S.A., w latach 2006-2007 był przewodniczącym rady nadzorczej Południowego Koncernu Energetycznego, w 2007 roku był wiceprzewodniczącym rady nadzorczej Arcerol Huta Warszawa spółka z o.o., w 2011 roku był członkiem rady nadzorczej Krakowskiego Przedsiębiorstwa Robót Inżynieryjnych spółka z o.o., w 2012 roku był członkiem rady nadzorczej Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej w Rudzie Śląskiej spółki z o.o. Od 2011 r. jest pełnomocnikiem zarządu Kompanii Węglowej S.A. ds. rozwoju energetyki. Również od 2011 r. Habilitant wykonuje zawód adwokata.

Dorobek dydaktyczny, popularyzatorski i współpraca międzynarodowa habilitanta w rozumieniu § 5 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz.U. Nr 196, poz. 1165) spełnia – w moim przekonaniu – w wysokim stopniu wymagania właściwe dla aktywności przejawianej po uzyskaniu stopnia naukowego doktora i przed uzyskaniem kolejnego stopnia naukowego, tj. stopnia doktora habilitowanego.

WNIOSKI

W wykonaniu postanowienia Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 4 grudnia 2012 r. o powołaniu mnie na recenzenta w przewodzie habilitacyjnym dr Filipa Grzegorzcyka, w dziedzinie nauk prawnych, w dyscyplinie prawo, przekazanego mi do wiadomości pismem Dziekana Wydziału Prawa i Administracji UJ prof. dr hab. Krystyny Chojnickiej z dnia 19 grudnia 2012 r., w związku z art. 18a ust. 5 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595; zm. Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365 i z 2011 r. nr 84, poz. 455), po zapoznaniu się z przedstawionym przez habilitanta osiągnięciem naukowym oraz dokonaniem oceny aktywności naukowej, stwierdzam że:

- osiągnięcia naukowe doktora Filipa Grzegorzcyka stanowią znaczny wkład autora w rozwój nauki prawa w rozumieniu art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki;
- od czasu uzyskania stopnia doktora Filip Grzegorzcyk wykazał się istotną aktywnością naukową, co wypełnia przesłankę sformułowaną w art. 16 ust. 1 *in fine* tej ustawy;
- w świetle powyższego istnieją podstawy do kontynuowania dalszych czynności postępowania habilitacyjnego i nadania doktorowi Filipowi Grzegorzcykowi stopnia naukowego doktora habilitowanego.

W oparciu o powyższe ustalenia formułuję jednoznacznie pozytywny wniosek o podjęcie dalszych czynności w przewodzie habilitacyjnym dra Filipa Grzegorzcyka i rekomenduję Komisji habilitacyjnej przedstawienie Radzie Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego opinii o nadaniu dr Filipowi Grzegorzcykowi stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych.

(dr hab. Hanna Knysiak-Molczyk)

